

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3023/2024
15.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Станковић, председника већа, Радославе Мађаров, Јасмине Симовић, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Ђорђе Дозет, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарства одбране, чији је законски заступник Војно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2531/24 од 26.06.2024. године, у седници одржаној дана 15.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2531/24 од 26.06.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2531/24 од 26.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3770/22 од 12.03.2024. године, првим ставом изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности тог суда. Другим ставом изреке дозвољено је преиначење тужбе учињено поденском од 04.12.2023. године. Трећим ставом изреке измењена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 2393/19 од 02.07.2020. године у трећем ставу изреке у погледу висине ренте, па је обавезана тужена да од дана доношења пресуде на име накнаде материјалне штете због измакле добити у виду ренте уместо износа од 25.411,14 динара утврђеног пресудом Првог основног суда у Београду П1 2393/19 од 02.07.2020. године до 06. у месецу за претходни месец тужиоцу исплаћује износ од 40.284,56 динара, с тим што ће доспеле месечне износе исплатити одједном, са законском затезном каматом од месечне доспелости до исплате. Четвртим ставом изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 114.350,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2531/24 од 26.06.2024. године, првим ставом изреке, потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 3770/22 од 12.03.2024. године у првом, трећем и четвртном ставу изреке, а жалба тужене је одбијена и као неоснована. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степну тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се ради уједначавања судске праксе иста размотри применом члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 са изменама и допунама), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (први став) те да о дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда у овом спору нема места одлучивању о посебној ревизији тужене изјављеној против правоснажне пресуде којом је раније право на ренту признато тужиоцу правоснажном судском одлуком, резултирало усаглашавањем исте са повећањем плате која у конкретном случају изостаје у пуном износу, јер је због болести задобијене на раду тужиоцу признато право на инвалидску пензију, па побијана одлука не одступа од праксе ревизијског суда у споровима са истим или сличним чињеничним и правним основом, због чега не постоји потреба уједначавања судске праксе. Како се ревизијом не указује на потребу разматрања правних питања од општег интереса и питања у интересу равноправности грађана или на потребу новог тумачења права, то није била основа за разматрање ревизије применом члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије сагласно одредби члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 410. став 2. тачка 5. ЗПП прописано је да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 3.), осим из члана 404. овог закона.

Чланом 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Чланом 29. ЗПП прописано је да ако се захтев односи на будућа давања која се понављају, вредност предмета спора рачуна се по њиховом збиру, али највише до износа који одговара збиру давања за време од пет година.

Тужба у овој парници поднета је дана 28.12.2022. године. Вредност предмета спора је 2.417.073,60 динара.

Сагласно цитираним законским одредбама и вредности спора која је према висин ренте од 40.284,56 динара утврђена на период од пет година, очигледно произлази да вредност предмета спора не прелази цензус прописан чланом 403. став 3. ЗПП, због чега је применом члана 413. ЗПП ревизија одбачена као недозвољена.

**Председник већа-судија
Весна Станковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић